

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 4 (maj 1921)

Till alla medlemmar i det Italienska Socialistiska Partiet. Till alla medlemmar i de italienska fackförbunden.

Kamrater! Kommunistiska Internationalens exekutivkomité följer med oförminskad uppmärksamhet varje steg av er hjältemodiga strid. Hela världens kommunistiska arbetare se i er en av det internationella och revolutionära proletariats bästa och starkaste grupper. Proletärrevolutionen bultar på er dörr. Ni står närmare segern än något annat lands arbetare. I Italien finnes nästan alla förutsättningar för en segerrik proletärrevolution. Arbetarklassen är enhällig i sin vilja att med revolution störta kapitalismen. En betydande del av bönderna står på vår sida, en god del av armén är med oss. Bourgeoisin har ända tills på sista tiden demoraliserats. Ententen skall icke bli i stånd att länge blockera det röda Italien. Och om den skulle försöka göra det, tar det sig vatten över huvudet. Hjälp med spannmål för 'det röda Italien säkerställes av Sovjetryssland. På ett varmt broderligt stöd från de franska arbetarna kan det blivande Sovjet-Italien även vara säkert.

Nästan alla betingelser för seger finnes för er, säger vi, alla *utom en enda*: er egen organisation. Vi vill inte säga, att ni inte är organiserade alls. Arbetarklassen i Italien är organiserad; ni är blott icke enigt organiserade, i er organisation har innästlat sig reformister, d. v. s. folk, som i huvudsak ej delar det kommunistiska proletariats åskådningar utan den liberala bourgeoisins mening. Detta reformisternas inflytande inom de italienska arbetarorganisationerna är det största hindret för er aktion, det är den förbannelse, som vilar över era organisationer.

På Kommunistiska, Internationalens nyligen avslutade världskongress i Moskva ägnades mycken uppmärksamhet på läget i Italien. Det övervägande flertalet vid denna kongress blev därvid övertygat om att vi borde råda er att så fort som möjligt jaga bort reformisterna och halvreformisterna ur era led.. Sedan, dess har icke lång tid förflutit, men händelserna har tillräckligt våltaligt bestyrkt riktigheten av vår uppfattning. Alla länders kommunistiska arbetare har med stort intresse följt den hjältemodiga striden, som i höstas börjades av de italienska, metallarbetarna, då de revolutionära massorna i Italien gav parollen till ofördröjligt besättande av fabrikerna och värkstäderna. Det var ett nytt ord, som ni då sade till det internationella proletariatet. Det var dock självklart, att arbetarklassen genom besittningen av endast industrien utan samtidig kamp om proletariats diktatur icke skulle ha kunnat segra. Besättandet av fabrikerna och värkstäderna var emellertid en utmärkt början, ur vilken en verkligt revolutionär rörelse hade kunnat uppstå. Segern höll — så att säga — på att falla er i famnen. Vem slet emellertid, ifrån er frukterna av denna seger? Reformisterna! Bourgeoisin var för kraftlös att möta, er i öppen strid. Giolitti var tvungen att gripa till den ”strategiska defensiven”, som den italienska borgarpressen kallade det. En gav den italienska bourgeoisins slugaste tidningar, ”Corriere della Sera”, skrev ofta under de dagarna, att den italienska bourgeoisin under den givna situationen ”först skulle använda den homöopatiska, sedan den kirurgiska behandlingen”.

Vari bestod då denna ”homöopatiska, behandling”-? Jo, däri att bourgeoisin genom sina agenter inympade reformismens gift i de italienska arbetarorganisationerna, främst då de italienska fackföreningarna. Då de italienska kapitalisterna ännu ej vågade sända ut öppet tygellösa soldater, som skulle ha ristat upp magarna på de italienska proletärerna, skickade dessa italienska kapitalister ut reformisterna D'Aragona med anhang, och därmed började en ”homöopatisk” kur. Den 15. sept. inbjöd den italienska bourgeoisins skickligaste ledare, statsminister Giolitti, arbetarnas reformistiska ledare till ett möte i hotell Boulogne i Turin. Giolitti talade då i vackra ordalag om att det numera ”ej längre vore möjligt att i en stor fabrik

blott en enda befallde och att tusenden skulle lyda". Som svar på denna vackra deklamation nickade D'Aragona och hans anhang jakade på huvudet. Den italienska fackföreningsrörelsens reformistiska ledare föreslog sedan skapandet av komitéer, sammansatta av lika många representanter för kapitalisterna som för "arbetarledarna"; vilka skulle utarbeta riktlinjer för kontrollen river produktionen. Det var en storartad likbegängelse, som reformisterna beredde åt er revolutionära aktion.

När de mera klartänkta inom det Italienska Socialistiska Partiet genom kamrat Genari, som talade i partiledningens namn, fordrade aktionens utvidgning och ville ge den en politisk karaktär, yttrade sig D'Aragona och hans anhängare mot dessa förslag. Partimedlemmen D'Aragona gäckade cyniskt sitt eget partis vilja, sin egen partiledning. Stödd av den reformistiska högerfalangen och de avlönade tjänstemännen inom fackföreningsrörelsen korsade D'Aragona och hans sällskap arbetarnas vilja. *De italienska kapitalisterna räddades genom bemödanden av D'Aragona, Turati, Modigliani, Dugoni och andra kapitalets agenter.* Den italienska bourgeoisin fick en ny frist.

När nu den "homöopatiska" kuren är klar och D'Aragona med sällskap har fullbordat sitt Värk, så har nu den "kirurgiska" behandlingen ställts på dagordningen. Den borgerliga "kirurgin" känner vi mycket väl till. Bourgeoisin häktade 100 av den italienska arbetarklassens bästa ledare. Bourgeoisin fyllde fängelserna med vara bästa stridsmän. Sedan bourgeoisien genom sina reformistiska agenter hade åstadkommit upplösning i våra led, kände den sig tillräckligt stark att sätta *bajonetten* på dagordningen.

Den närmaste framtiden, vi är övertygade härom, skall visa den italienska bourgeoisin, att den grymt bedrog sig, när den trodde, att den "kirurgiska" metoden var tidsenlig. Den mot-revolutionära "kirurgin" kommer att Vända sig mot den italienska. bourgeoisin. Ni skall dock lära något av era, felsteg, kamrater, ni skall lära er förstå att dra praktiska slutsatser av er aktions största lärdomar.

Vari består aktionens lärdomar under senaste hösten? Jo, däri att *vår seger över kapitalisterna är omöjlig så länge reformisterna och halvreformisterna blir kvar i våra led, så länge vi tål förklädd bourgeoisin i spetsen för våra fackföreningar.*

I Italien finns det på sista tiden olika "medlare", som söka skrämja er och övertyga er om att en frigörelse från reformisterna skall försvaga era krafter. Det är vansinne! Icke all i klyvning är ovillkorligen skadlig för arbetarklassen. Att spränga oss fria från 'kapitalets agenter skadar ej utan är tvärtom nyttigt.

Vi tar det enklaste exemplet. Antag att det i ett regemente på 1,000 man finns 100 fega krukor och oduglingar. Antag vidare att delta regemente räknar 10-20 förrädare och halvförrädare bland sina officerare. Blev då regementet verkligens svagare, om det rensade ut dessa fega och dessa förrädare? Om vi från dessa 1,000 man uteslöte 100 fega, om vi även avlägsnade 10-20 förrädiska officerare, så blir det visserligen något mer än 100 man mindre än förr kvar i regementet, men detta blir desto mindre tio gånger starkare än det tidigare var. Så förhåller det sig även med våra proletära organisationer. Om vi rensade dem från kapitalets fullt eller halvt medvetna agenter, om vi uteslöt varje "ledare", som icke ville föra arbetarna till kommunismens seger utan till stöd åt kapitalismen, *så bleve vi där igenom icke svagare utan starkare.*

Det italienska partiet har på sin tid slutit ett fördrag med landsorganisationen om att denna under strejker och andra revolutionära aktioner måste erkänna partiledningen. Vi har dock sett, att reformisterna i avgörande ögonblick i grund och botten sviker överenskommelsen även om de i ord formellt förblir den trogna. Det skall också alltid bli fallet så snart allvarliga frågor står på dagordningen. De reformistiska ledarna måste därför obarmhärtigt fördrivas

såväl ur partiet som ur föreningarna. Först sedan kan det bli möjligt att på allvar tänka på avgörande strider mot bourgeoisin.

För att genomdriva brytningen med kapitalets agenter och för att uppriktigt och ärligt förfäktat Kommunistiska Internationalens alla beslut vid dess andra kongress ha våra italienska vänner sammanslutit sig till en kommunistisk fraktion. Denna grupps huvudorgan är *Turin*-upplagan av "Avanti" och den i Bologna utkommande tidskriften "Communisto". Vi ber alla uppriktiga och konsekventa anhängare av den Kommunistiska Internationalen att stödja denna grupp och *blott* den. Till alla andra fraktioner säger vi: den som icke är med oss är mot oss.

Kamrater! När nu den italienska bourgeoisin så fräckt har övergått från försvar till angrepp så skedde det just därför, att den litade på herrar reformisters demoraliserande arbete. Bourgeoisin vill utnyttja den sorgliga tid, som Italiens arbetarorganisationer för närvarande genomlever. Bourgeoisin drar nytta av all vi ännu ej företagit en rensning i våra led. Vårt svar på bourgeoisies anlopp måste vara följande: under det att vi med den ena handen slår tillbaka kapitalisternas attackera måste vi med den andra handen rensa våra organisationer från reformisterna och halvreformisterna utan att rygga tillbaka för något eller tveka ett enda ögonblick. Utan denna rensning kan våra organisationer icke bli kamporgan för proletär-massorna.

De reformistiska advokaterna, som i så stort antal sitter i Italienska Socialistiska Partiets riksdagsgrupp, journalisterna och skrikhalsarna ur Modiglianis, Turatis, Treves' och deras anhängares läger, söker lägga alla debatter med Kommunistiska Internationalen på orätt bog och skyggar för inbillade organisatoriska svårigheter. Det är alla opportunistens älsklingsmetod. Just så har socialismens renegater bland Tysklands oavhängigas högerflygel gjort. Men vi säger er, kamrater, tro icke de reformistiska vältalarna! Det rör sig alls icke om enstaka organisatoriska frågor. Kommunistiska Internationalen angriper på intet sätt de enskilda arbetarpartiernas rätt till självständighet. Kommunistiska Internationalen förstår mer än väl, att det finns ett mycket vidsträckt område, inom vilket varje parti måste handla självständigt. Kommunistiska Internationalen har alltid förklarat, att den *blott* kommer att fatta bindande beslut i sådana frågor, som gör det möjligt att falla sådana beslut. Vi debattera icke med reformisterna och halvreformisterna om huruvida 21 eller 18 eller 18½ villkor för anslutning till Kommunistiska Internationalen skall antagas. Vi debatterar med reformisterna om *huruvida vårt parti skall vara en tapper förtrupp för proletariatet i dess kamp, för kommunismen eller om det, som herrar reformister önskar, skall förbli en leksak i händerna på den kapitalistiska ordningens småborgerliga lappskräddare.*

Varken den ena eller andra meningsolikheten i en del obetydliga organisatoriska frågor skiljer oss från reformisterna eller halvreformisterna. Nej, det gäller *två* världsåskådningar, *två* läger, *två* klasser, *två* program. Mellan oss och reformisterna ligger en avgrund. Den som icke har förstått det han har ingenting förstått av den stora strid, som utkämpas inför våra ögon.

Vi vänder oss till alla vanliga medlemmar i det Italienska Socialistiska Partiet och i fackföreningarna. Vi vänder oss till arbetarna och arbeterskorna själva och säger till dem: ni måste rensa era led från reformismens pestböld. Det skall ni göra med det snaraste och till varje pris. *Med* ledarna, om de önskar det, *utan* ledarna, när de tvekar och ställer sig avvaktande, *mot* ledarna, när de hindrar er i detta rensningsarbete.

Ned med reformisterna, kapitalets agenter!

Leve ett enhetligt kommunistiskt massparti i Italien!

Leve de italienska proletära revolutionära fackföreningarna som står på kommunistisk grund!

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)